

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 71 0 П 064719 14 Рев
Бања Лука, 03.11.2016. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Сенада Тице, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Д.Б. и Д.Б., обоје из Б.Л., Улица ..., које заступа пуномоћник Л.Р., адвокат из Б.Л., ..., против туженог М.Т. из К. на В., кога заступа пуномоћник Ч.Ђ., адвокат из Б.Л., ради чинидбе, вриједност спора 30.000,00 КМ, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 064719 13 Гж од 27.01.2014. године, на сједници одржаној дана 03.11.2016. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Захтјев тужитеља за накнаду трошкова ревизионог поступка, на име састава одговора на ревизију, се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 064719 09 П од 28.01.2013. године туженом је наложено да уклони дио грађевинског објекта који је изграђен на дијелу парцеле која је по старом премјеру означена као к.ч. број 820/3 К.О. К., што по новом премјеру се односи на дио парцеле к.ч. број 3260 К.О. К. на В., у површини од 9 м², која је на скици вјештака геодетске струке З.Г. означена жутом шрафираном бојом, те да доведе у првобитно стање предметни дио земљишта, те је обавезан да то земљиште, заједно са дијелом исте парцеле у површини од 13 м², а која је на истој скици означена плавом шрафираном бојом, која скица је саставни дио првостепене пресуде, преда у државнину тужитељима (став 1. изреке). Тужени је обавезан да тужитељима надокнади трошкове парничног поступка у износу од 6.515,00 КМ, са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате, док су са дијелом захтјева који представља разлику између тражених и досуђених трошкова поступка, тужитељи одбијени (став 2. изреке). Одбијен је захтјев тужитеља за ослобађање од плаћања судских трошкова, таксе на тужбу и на пресуду (став 3. изреке).

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 064719 13 Гж од 27.01.2014. године жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Одбијени су захтјеви тужитеља и туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Благовремено изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужени, због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи.

У одговору на ревизију тужитељи предлажу да се изјављена ревизија одбије као неоснована, а стављају и захтјев за накнаду трошкова ревизионог поступка.

Ревизија није основана.

Предмет одлучивања у овој парници је захтјев тужитеља да се тужени обавезе да уклони дио објекта саграђеног на њиховим непокретностима, да доведе у првобитно стање земљиште под објектом у површини од 9 м², те да им то земљиште преда у посјед, као и дио земљишта које држи у посједу у површини од 13 м².

Одлучујући о захтјеву тужитеља, на темељу резултата доказног поступка, првостепени суд је утврдио: да је дана 05.04.2004. године правни предник тужитеља Љ.М.Б. поднијела Одсјеку за ..., Урбанистичко-грађевинској инспекцији пријаву против туженог због започињања бесправне изградње помоћног објекта уз своју викендицу; да према акту број 03-364-2506/12 од 06.11.2012. године Одјелења за ... Града Б.Л. произлази да тужени у периоду од 1955. године па до дана изјашњења, не посједује рјешење о одобрењу за изградњу стамбеног, ни помоћног објекта, на к.ч. 3259 КО К.; да је дана 14.12.2012. године обављен увиђај на лицу мјеста и извршена идентификација земљишта које је предмет спора; да према налазу и мишљењу вјештака геометра З.Г. (који је међну линију утврдио на основу података из катастарског операта, док иста није на лицу мјеста материјализована) спорни објекат (који у нарави представља гаражу и пецану) једним дијелом лежи на парцели туженог к.ч. 3259 (по новом премјеру), једним дијелом на парцели тужитеља означеној као к.ч. 3260 (у површини од 9 м², на скици шрафирано жутом бојом) и једним дијелом на парцели к.ч. 3272 (државна својина јавни и некатегорисани путеви); да тужени ужива и дио парцеле тужитеља до постојеће жичане ограде у површини од 13 м² (шрафирано плавом бојом); да је парцела к.ч. 3260 уписана у пл. 17 КО К. на В., са правом посједа у корист тужитеља са по 1/2 дијела; да овој парцели по старом премјеру одговара к.ч. 820/3, уписана у зк.ул. 423 КО К., са уписаним правом сувласништва у корист тужитеља са по 3/8 дијела; да су подаци о уписаном праву посједа и сувласништва на парцели к.ч. 3260 (по старом премјеру к.ч. 820/3), из налаза вјештака геометра, сагласни са подацима из презентираних пл. 17 КО К. на В. и зк.ул. 423 КО К.

На темељу тих чињеница, првостепени суд је нашао да је сагласно одредби члана 37. Закона о основним својинско правним односима („Службени лист СФРЈ“ бр. 6/80 и 36/90 и „Службени гласник Републике Српске“ број 38/03, даље: ЗОСПО) тужени у обавези да уклони дио објекта који лежи на парцели тужитеља и да врати спорни дио земљишта у првобитно стање (површине 9 м²), као и да тужитељима преда у посјед дио земљишта који држи у посједу (површине 13 м²), па је судио тако што је захтјев тужитеља у цјелости усвојио.

Одлучујући о жалби туженог, другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правне закључке првостепеног суда. У одговору на жалбене наводе другостепени суд је становишта да у конкретном случају нема мјеста примјени одредбе члана 25. ЗОСПО. Сагласно томе, изјављену жалбу је одбио и првостепену пресуду потврдио.

Одлука другостепеног суда је правилна и законита и ревизионим наводима није доведена у озбиљну сумњу.

Према чињеницама које су утврдили нижестепени судови, тужени је приликом градње помоћних објеката, уз стамбени објекат који лежи на парцели к.ч. 3259 која је у његовом посједу, заузео и дио парцеле туженог означене као к.ч. 3260 у површини од 9 м², као и дио површине јавног некатегорисаног пута (што није предмет ове парнице), иако се таквом његовом поступању противила мајка тужитеља, која се писменим путем обрађала грађевинској инспекцији. Поред тога, тужени је у посједу и дијела земљишта на означеној парцели тужитеља у површини од 13 м² (до постојеће жичане ограде која се по налазу вјештака геометра налази на парцели тужитеља).

Да је на описани начин тужени заузео дио земљишта у сувласништву тужитеља, произлази прије свега из података из налаза вјештака геометра. Код таквог утврђења, не могу се прихватити ревизиони наводи туженог да поменута жичана ограда (за коју тужитељи наводе да је од стране њиховог правног предника постављена привремено) представља међу између парцеле тужитеља и парцеле туженог, чак и кад се прихвате наводи ревидента да се жичана ограда налази на мјесту раније дрвене ограде која је означавала међу између парцела (које наводе туженог нису потврдили саслушани свјedoци Б.Т. и Ђ.Б). Како тужени, другим изведеним доказима, на ваљан начин није оспорио сачињени налаз вјештака геометра, то се не могу прихватити ни даљи ревизиони наводи да је предње утврђење нижестепених судова засновано на оцјени изведених доказа која није у складу са одредбом члана 8. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - даље: ЗПП), нити наводи да тужитељи нису доказали да су сувласници парцеле коју у једном дијелу у посједу држи тужени.

Како је, дакле, утврђено да је тужени на описани начин, бесправно и без сагласности тужитеља, заузео дио њихове парцеле, без обзира да ли је правном преднику тужитеља у вријеме постављања поменуте жичане ограде било познато гдје се тачно налази међа између предметних парцела (према садржају дописа упућеног инспекцији тада је приговарано што је спорни објекат постављен непосредно уз међу парцеле тужитеља), у одредби члана 37. ЗОСПО нижестепени судови су имали ваљано упориште да туженом наложе да означени помоћни објекат уклони са дијела њихове парцеле, као и да им преда у посјед дио земљишта који без правног основа држи у посједу.

Супротно ревизионим наводима, правилан је закључак другостепеног суда да у конкретном случају нема мјеста примјени одредаба о грађењу на туђем земљишту (одредбе члана 24., 25. и 26. ЗОСПО), па ни примјени рока прописаног одредбом члана 25. став 2. ЗОСПО, јер спорни објекат који лежи на дијелу парцеле тужитеља нема карактер грађевинског објекта у смислу наведених законских одредаба. Наведено, без обзира што се у грађевинском смислу ради о објекту чврсте градње, а код утврђења да се ради о помоћном објекту, који је саграђен бесправно, па тиме нема карактер непокретности и може се уклонити као покретна ствар.

Из датих разлога, изјављену ревизију је ваљало одбити, примјеном одредбе члана 248. ЗПП.

Захтјев тужитеља за накнаду трошкова ревизионог поступка, на име састава одговора на ревизију, се одбија с обзиром да се не ради о нужном трошку у смислу одредбе члана 387. став 1. ЗПП и да захтјев није опредјељено постављен у смислу одредбе члана 396. став 1. истог закона.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић